

ZÁHONYI VASUTAS

XIII. évfolyam, 10 szám

2023. november 06

Emberes vidámságot!

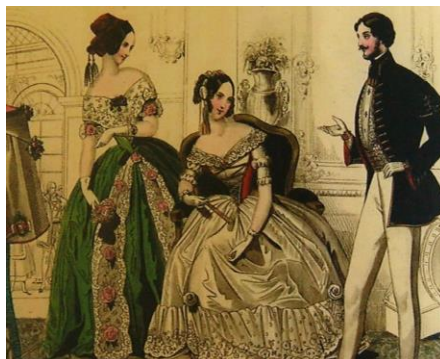
Az első embert még jól viseltük, nem volt már nyári forróság, és az őszelő is a szebbik arcát mutatta. Csakúgy, mint a második, és mindeddig harmadik, mégis, valamiért alig-alig találtuk el a reggeli totóban, kell-e kabát, és milyen. Mindeközben mindenféle szomorú évfordulóról hallhattunk, és mire megszoktuk, hogy több a sötétség, mint a napsütés az életünkben, máris ideje volt, hogy halottainkra emlékezzünk. Ráadásul messze még a Mikulás és a Karácsony, és decemberig mindenféle embert próbáló időket élhetünk át.

Az „emberes” hónapokban összeszalad a sok rossz hír. És, ha életünk sem szűkölködik szomorúságokban, igen nagy veszély leselkedik ránk, amit nagyon nehéz egyedül kivédeni. Valamiért még a média is a negatívumokat tárja elénk a múltból, pedig a régi őszök eseményei között is találhatunk vidám mozzanatok. Sőt, még a halottaink napjaiban is felfedezhetjük az emlékezés olyan formáit, melyekben ott bujkál az emberi lét egyik legfontosabbika, a lélekemelő jókedv. Ehhez, persze, ki kell lépni a szomorúság önmagunk által is kreált börtönéből, el kell hinnünk, hogy az események korántsem ellenünk történnek. Inkább talán azért, hogy belássuk, ezután valamit másképp kell csinálnunk.

Természetesnek tartjuk, hogy október hatodikáról csak szomorúságokat hallhatunk, hiszen akkor emlékeztünk az egy igazi magyar forradalom szabadságharcának vértanúira. De ha egy kicsit körülnézünk a negyven-nyolcas hadvezérek életében, máris találunk olyan momentumokat, hogy ne csak az elmúlás jusson eszünkbe

róluk. Például, az aradi tizenhármak egyike, Kis Ernő 1825 júliusában részt vehetett az első füredi Anna-bálon, ahol megismerkedett a házigazda, Szentgyörgyi Horváth Fülöp lányával. Az ismerkedés nem múlt el néhány táncsal, mert a következő év tavaszán össze is házasodtak. A történet érdekessége még, hogy ezen a szép estén a későbbi ara öt keresztnévéről egyik sem volt Anna, de azt mondják, senki és semmi sem tökéletes.

Ezerkilencszázötvenhatról is alig látunk jókedvű híradásokat, pedig az emberek azokban a hónapokban is éltek, és ha éltek, akkor szerettek és örültek annak, aminek lehetett. Igaz, leverték azt a szabadságharcot is, akkor is voltak tizenhármak, csak sokkal többen, mint százhatvan éve, de miért kell mindig arra emlékeztetni és emlékezni, ami rossz volt? Igazán ránk férne, ha

jobban megismerhetnénk az akkori küzdők vidám arcát is, azt, amikor még fegyverrel a kézben is tudtak mosolyogni, vagy nevetni. Mert sosem a bánat visz előre, sem a magánéletben, sem a társadalom életében.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,

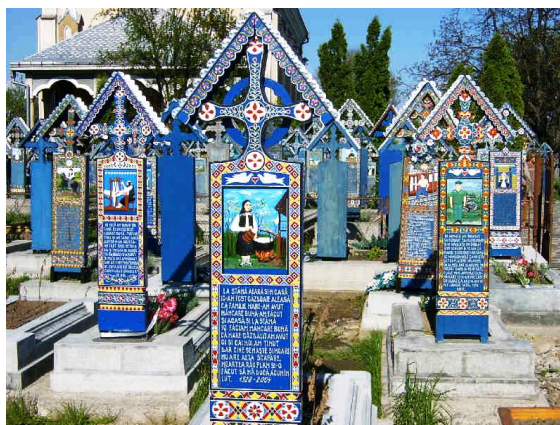
E-mail: zhtk@ysz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mindenszentekkor és halottak napján is azt hisszük, hogy szomorúnak kell lenni szeretteink sírjánál, pedig legtöbbünknek nagyon szép emlékei vannak azokról, akikhez kimegyünk a temetőbe. De nem szeretünk szomorkodni, ezért mindenféle, a gyertyák és mécsesek közé nem igazán illő dolgokról beszélünk, esetleg nevetgélünk. Utóbbi nem volna baj, ha az emlékeinkben találnánk meg azokat a perceket, amikor vidámak voltunk meghalt hozzátartozóinkkal – nem csak arra lehet emlékezni, hogy már nincsenek közöttünk, velünk.

Az meg végképp furcsa számunkra, hogy a néha vicceselés közben előkerülő tréfás sírfeliratoknak valós alapjuk is van, mert még száz éve is készültek ilyenek. Ezek mindig utaltak az elhunyt életére,

halálának okára úgy, hogy a tréfa mögött nem tűnt el a gyász, csak elbújt kicsit, hogy elviselhetőbb legyen. Nyírbogárdon olvasható a következő felirat: „Bevégezvén Tóth Pál /A földi életet, /E sírba tétetett. /Nyugodnék ő szegény /Odalent békével, /De ott is együtt van /A feleségével.” Egy Papp Pál nevű embernek pedig Székelykeresztúrtan írták a sírjára: „Sokáig taposta Papp Pál /A föld hátát, /Königgratzi hadban /Ellőtték fél lábát. /Kétséges, kétséges, /Felér-e a mennybe, /Szegény a mankóját Itten felejtette.”

Nem is gondolnánk, hogy van a világon vidám temető, nem is olyan messze tőlünk. Erdélyben. Máramaros megyében van egy Szaplonca nevű

falucska, ahol egykor a román Stan Ion Patras kezdett vidám fejfákat faragni, melyekből majd' kilencszáz készült. Egyiken ezt olvashatjuk: „Nyugszom én ideleln /Stan George a nevem /Szegény élet, jött a vég /Semmivé lett mint a jég /Illés napján kapáltam /A villám erősebb volt nálam /Apám megharagudott /És anyám se nyughatott”.

Természetesen korántsem kell rohannunk a temetőbe átvésni a sírköveket, és az sem volna jó, ha elfelejtenénk akár saját halottaink, akár történelmünk hőseinek sorsát. De érdemes megállni néha, kiütni fejünkbe a bánatos rögződéseinket, elhitetni önmagunkkal, hogy nem a szomorúságért vagyunk a világon még a halottainknak szánt órákban sem. Mindez, persze semmit nem ér, ha csak magunkra gondolunk, ha kihagyjuk a körülöttünk élőket a vidám percekből. Viszont ha sikerül megosztanunk örömeinket, az emberes nehéz hónapokban is lesz, aki segítsen. No és akkor jöhet mellénk bárki a túloldalon, nem fog kétségbeesni a sírfeliratunk fabrikálója, mert jól elleszünk odaát is mindenki. Hiszen a temető esti fényei nem a sötétséget jelentik, hanem a közelgő fényt.

Dolhai József

MÚLT ÉS JÖVŐ KÉRDÉSEI – a Munka Törvénykönyvében a szomorú múlt és jövő sejlett fel, a Vontatási Kupán pedig a vidám múlt, és a bizakodás a jövőben.

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 16. szám

2011. szeptember 09.

Múlt vagy jövő

Épp, hogy vége a forró nyárnak, és minden jel arra utal, hogy egy forró ős előtt állunk. Ráadásul ennek oka nem az időjárás, bár még az is besegíthet, hanem a kormányunk munkásellenes törvényei. Különös hangsúllyal gondolok az új Munka Törvénykönyve kapcsán is-

mertté vált jogszabály-tervezetre, mely alapjaiban formálja át a munka világát, de pontosabb vagyok, ha azt mondom, alapjaiban rázza meg a munkavállalóknak, köztük a vasutasoknak az ország életében betöltött szerepét.

Azért gondolom, hogy nem csak a munka világára lesz komoly hatással a törvényjavaslat elfogadása, mert akárhogy keresem, nem találok egyetlen pontot, paragrafust vagy bekezdést sem, mely ne visszalépés volna az amúgy is kiszolgáltatott alkalmazottak jogában. Változatlan formában történő elfogadása esetén úgy száz évre, de legalábbis a két világháború közötti korszakba „röpi” vissza a munkáltató-munkavállaló viszony rendszerét, ami valójában a tizenkilencedik század gyakorlatához közelít. Mindenesetre korunkban alig találni hasonló törvényt, jogállamokban biztosan nem.

Olyan világ előtt állunk, mely a munkáltatóknak régi álma, de számunkra inkább rémálom. Ha semmit nem teszünk, csökken az évi szabadságunk, ingyen dolgozhatunk túlóra helyett és a fejünk fölött bármikor bármit megváltoztathat a munkáltató azzal kapcsolatban, hogy mit, hol és mikor vagyunk kötelesek elvégezni. Ezért komoly összefogás látszik körvonalazódni a szakszervezeti szövetségek között, és már szeptember 12-én, tehát ma megjelentünk a Kossuth téren, hogy befolyásolni próbáljuk a képviselőket az Országgyűlés őszi ülészakájának első napján.

Persze, nem vagyunk naivak, ezért a következő hetekben újabb és újabb akciókkal szeretnénk kényszeríteni a törvényhozókat, hogy ne akarjanak középkori módszerekkel törvénykezni egy olyan világban, ahol mindenkitől korszerű hozzáállást és munkavégzést követelnek meg. Minél többen vegyetek részt a következő hónapok akcióiban, hogy lássák, akiknek látniuk kell, mi a jövőt választjuk a múlt helyett.

Juhász Tiborné

A harminchetedik

Harminchét évvel ezelőtt rendezték meg az első Vontatási Kupát, mely a keleti régió Vontatási Főnökségeinek adott találkozási lehetőséget. A futball-bajnokság leple alatt találkoztak egymással azok, akik a távolság miatt többnyire csak telefonon, vagy még úgy sem ismerték egymást. És ha már találkoztak, akkor beszélgettek, és néha barátkoztak is, az idén épp Záhonyban.

A Vontatási Főnökségek lassan a feledés homályába merülnek, és harminchét év alatt bizony vasutas generációk jöttek és mentek, de a hagyomány a mai napig nem szakadt meg. Ezt azért is fontos kiemelni, mert az egykori főnökségek utódai több vasútvállalatba szóródtak szét, az idők változását jól mutatja a záhonyi csapat összetétele is. Hiszen játszottak a csapatban a Tengelyátszerelő, Fényeslitke Kocsijavító és Záhony Mozdonyjavító focikedvelői mellett a Cargo kocsiszívgátlóinak legkiválóbbjai is. A rendezvényt Kiss László, Debrecen KJK központvezetője nyitotta meg, s a reggelit követően elkezdődtek a mérkőzések.

S ha már Vontatási Kupának nevezték el elődeink a barátkozás e formáját, akkor természetesen a meccsek tétje sem lehet más, mint a vándorszerleg. Az évek folyamán az is hagyománnyá vált, hogy egy-egy vándorszerleget az a csapat tarthat meg, amelyik háromszor elnyeri az első helyezést. A múlt szombatig öt vándorszerleg talált végleg otthonra; három Miskolcon, kettő pedig Záhonyban. A nap tétje a hatodik vándorkupa elnyerése volt, melyért a hazaiak nagy sansszal indultak.

A fiúk jó formája, a kupa megszerzésének szándéka már az első meccsen bebizonyosodott, hiszen 8-1-es győzelmet arattak a nyíregyházi csapat felett, a döntőben pedig kilenc gólt rúgtak a miskolci kapus hálójába. Mindezek után az sem lehetett kétséges, hogy a gólzápomak köszönhetően a hazaiak kiválósága, Balogh Sándor lett a gólkirály. A legjobb játékosnak a miskolci Madaras Viktor bizonyult, a legjobb kapus címet a nyíregyházi Kotán Zoltán nyerte el. De a sportszerűség is fontos, idén a debreceniek bizonyultak a legsportszerűbbnek, amit oklevél is bizonyít.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,

E-mail: zhtk@ysz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

TÁNCOLJUNK EGYÜTT!

A VASUTASOK
SZAKSZERVEZETE TERÜLETI
KÉPVISELETE SZERETETTEL
VÁRJA ÖNTÉSKEDVES
VENDÉGÉT EGYFERGETEGES
MIKULÁS BÁLBA

IDŐJE: December 08. 19.00.

HELYE: Záhony, Tűzvirág Étterem

AMIT BIZTOSÍTUNK: Üdvözlő pálinka, vacsora,
élőzene (Pongó Zoltán).

BELÉPŐ: VSZ-tagnak, családtagjának: 2.500 Ft /fő

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2023. november 30.

JELENTKEZÉS: Alapszervezeti titkárnál, Területi
Képviselőn

TOMBOLA

VSZ BÁL VSZ BÁL VSZ BÁL VSZ BÁL

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

Előrelépés a „bogaras” helyzetben – Záhony, Eperjeske

Mint arról a múlt heti számunkban már beszámoltam A helyzet kissé bogaras című írásomban, a régiókban nagyon elszaporodtak a poloskák. A munkahelyekre is betolakodó rovarok ügyében levélváltás történt a debreceni területi igazgatóval. Hadnagy Attila október 31-én kelt válasza szerint „A levélben említett konkrét helyszíneken további célzott írtással lehetséges a védekezés, ennek érdekében normál rovarirtás kerül megrendelésre a jelzett épületek homlokzatán és az ablakkávákban.” Az írtás november 2-3-án a tervek szerint megtörtént, bízunk a hosszú távú sikerben!

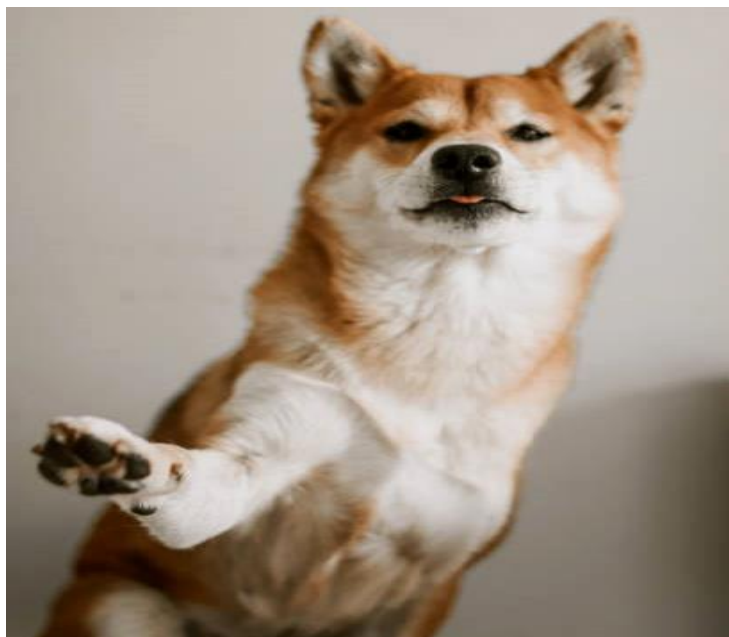

Juhász Tiborné

HUMORSAROK

MENETRENDSZERŰSÉG

- Mondja, kérem, melyik járáttal jutok el Újpestre?
- Nézze, álljon be a legközelebbi megállóba, és amelyik járat nem jön, az közlekedik Újpestre...

MEGLEPŐDÉS

Lerobbant kocsi mellett áll a sofőr, nyakig olajosan, és káromkodik.

Arra biciklizik a helyi plébános, és rászól:

- Ne káromkodj, fiam! Inkább mondj el egy imát!

A sofőr gondol egyet, nincs már veszteni valója, és elmond egy fohászt, mire a kocsi beindul!

Erre a pap: a szentségít...